

men ogſaa ligeoverfor ham maa jeg bemærke, at vi udtrykkelig have ſagt baade i Udvalget og i vort ſeparate Votum, at vi ſtaa paa en Konventions Standpunkt, ſaaledes ſom hidtil. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds ſandt det aldeles afſjort, at man maatte ſlutte en Konvention nu, og at der ikke kunde være Tale om det end at tiltræde Lovforſlaget, ſaaledes ſom det nu foreligger; men jeg ſikder denne Opfordring at være noget mærkbar, naar den kommer fra det ærede Medlem, thi er der nogen Mand i denne Sal, ſom har været i Uviſhed om, hvorvidt der ſkulde ſluttes en Konvention med Sverig og Norge, er det det ærede Medlem, uagtet al den Opfordring, han ſom tidligere Finanzminiſter havde til at være paa det Reue med ſine Anſkueller i et ſaa finantielt Spørgsmaal. I de Oplyſninger, der ere meddelte Storthinget, finder man nemlig, at den norſke Regjering gjengiver forſkjellige Udtalelſer af den ſkandinaviſke Finanzminiſter, og denne Finanzminiſter er netop det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds. Der ſiges ſaaledes i en Betænkning fra den norſke Regjering, der ikke er ældre end 11te Juli 1872, og ſom alſaa er afgivet omtrent paa den Tid, da den økonomiſke Kongres var ſamlet i Kjøbenhavn, at den danſke Finanzminiſter gjennem de forenede Rigers Miniſter i Kjøbenhavn har foreſpurgt, om der i de forenede Riger var paatænkt nogen Foranſtaltning til Indførelſen af et Myntſyſtem grundet paa Guld; men der ſtaar ikke Noget om, at det ſkulde være et ſkandinaviſk Syſtem. I ſamme Erklæring ſiges det, at baade den ſveuiſke og danſke Finanzminiſter ere enige om — det var i Mai iſſor — at Tiden endnu ikke kunde være kommen til, at Anſkuellerne om en ſaa vigtig Sag fuldtændig kunde have feſtnet ſig, og at heller ikke de Meninger, der nu udtales, maa betragtes ſom endelige — alſaa omtrent paa den Tid, da den daværende ærede Finanzminiſter frattraadte denne Stilling. Jeg forudſætter, at det er ham, der udtalte — Datum ſtaar der nemlig ikke her — at Anſkuellerne om Myntſagen ikke vare klare, og at det maatte være tilgiveligt, om man forlod de Meninger, ſom man havde udtalt. Da var alſaa den ærede Miniſter aldeles ubeſtemt i ſin Mening om dette vigtige Spørgsmaal. Den norſke Regjering og den ſveuiſke Finanzminiſter vare ligeledes uſikker; den norſke Regjering var ligeledes uſikker og udtalte endnu den 22de Juli iſſor, at den var tilbøielig til at give det tybſke Myntſyſtem Fortrinnet. Dette ſtaar i den norſke Regjeringens Betænkning. Saa uſikker var Regjeringens autoriteterne i hele Norden om et ſaa vigtigt Spørgsmaal. Da den økonomiſke Kongres var ſamlet heri Kjøbenhavn i Juli iſſor, gik alle de Forſlag, der fremkom ikke blot fra Danmark men ogſaa fra Sverig og fra Profeſſor Brod, ud paa, at et ſælles Myntſyſtem ſkulde omfatte alle de 3 ſkandinaviſke Riger; der var ikke et eneſte

Forſlag, ja, viſt ikke engang en eneſte Udtalelſe, ſom gik ud paa, at det nye Myntſyſtem ſkulde indſkrænktes til de to Riger, det være ſig Danmark og Norge, Danmark og Sverig, eller Norge og Sverig. Saaledes vare alle Forſlagene og Forhandlingerne, og da Konferentsraad Davids Lovforſlag med en Tilſætning af det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederikſen) kom under Afſtemning, beſtod dette Forſlag af 3 Hoveddele, og den ene Hoveddel var, at Myntkonventionen ſkulde omfatte alle 3 nordiſke Riger, og der forekom ikke en Vending om, at den ſkulde kunne indſkrænktes til de 2 Riger. Saaledes beſluttede man, og ſaaledes talte man paa den økonomiſke Kongres. Man gjorde der det Forſlag, at de nordiſke Regjeriſger ſkulde nedſætte en Kommiſſion til at underſøge Sagens Detail, og denne Kommiſſion er ligeledes gaaet ud fra, at derſom der ſkulde være et ſkandinaviſk Myntſyſtem, ſkulde det omfatte alle 3 Riger. Der er ikke i Kommiſſionens Betænkning efter min Læsning af dette Afſtykke Noget, ſom antydede blot en Mulighed af at indſkrænke Konventionen til de 2 af Rigerne. Saaledes kom Sagen for her Rigsdagen, og den er gaaet gjennem Folkethinget med dette Things Underſtøttelse under den tvorne Forudſætning, at Myntloven og Myntkonventionen kom til at angaa et Myntſyſtem omfattende hele Norden. Nu er Sagen ſtillet anderledes i Landſthinget. Nu er Sagen forkaſtet i det Mindſte for Dieblirket i det ene af Nordens 3 Riger, i det andet, i det ſørſte Land, er Sagen endnu uafgjort, og under diſſe Forhold tror jeg, at den danſke Rigsdag meget vel kan ſige. I denne Sag ere vi for Dieblirket ikke tilſtræffelig oplyſte, vi gjøre, hvad der anses for uafviſeligt fra alle Sider, nemlig at tilſtede Regjeringen at indføre Guldmyntfoden, men den øvrige Del opſætte vi, indtil der kommer ſaadanne Oplyſninger og ſaadanne Beſlutninger frem, at vi med Sikkerhed kunne vide, hvad det er, vi foretage os, ſaa at vi ikke tage en Beſlutning, der muligvis kan være urigtig. Saaledes tror jeg, at denne Sag uden Fare for Danmark og uden Anſvar for Rigsdagen kan henligge indtil Rigsdagens næſte Samling, der kun er nogle ſaa Maanedes borte. Vi ville da kunne ſe, om den ſveuiſke Rigsdag vil gaa ind paa dette Forſlag, og hvis den vedtager en ſaadan Konvention og beſuldmægtiger den ſveuiſke Regjering til at indbyde den danſke Regjering til at ſlutte ſig dertil, vil der rimeligvis ikke fra Rigsdagens Side møde ſynderlige Banſkeligheder derved. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds opſtillede abſtillige Indvendinger og Anker mod Mindretallets Forſlag. Svad nu angaar den piſante Hiſtorie om Pavens Mynt, da var denne Mynt egentlig beſtemt for dem, der troede paa Pavens Ufeilbarhed, de ſe formodentlig ikke ſaa nøie paa, om hans Skil-